Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Конгрес Українських Націоналістів

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 29 червня 2010 року № 24 (344)

КОНСОЛІДАЦІЯ НАЦІОНАЛІСТИЧНИХ СИЛ

УКРАЇНА ПЕРЕМОЖЕ!

Під час акції у Львові

На урочистостях з нагоди 69-річчя Акту відновлення Української Держави у Львові задекларовано намір об'єднання націоналістичних сил.

27 червня у Львові проведенням "круглого столу" "Об'єднання націоналістичних сил на сучасному етапі" розпочалися акції з нагоди 69-річчя проголошення Акту відновлення Української Держави та 103-річчя від дня народження Головного Командира УПА Романа Шухевича.

Під час "круглого столу" представники націоналістичних партій та громадських організацій підписали декларацію про намір об'єднання націоналістичних сил з метою "здійснення єдиної політики та забезпечення спільних, узгоджених та скоординованих дій" і створили відповідну координаційну раду.

Готовність до об'єднання задекларували Конгрес Українських Націоналістів, УНА-УНСО, Українська партія, ВО "Тризуб", Центр національного відродження імені Степана Бандери, ОУН-мельниківці, Братство вояків ОУН-УПА, Спілка політв'язнів та репресованих, ГО "Вічна Україна" та низка інших партій та громадських організацій правого спрямування.

У декларації про об'єднання зазначено: "Керуючись українськими національними інтересами, ми – представники політичних партій та громадських організацій, що діють на засадах ідеології українського націоналізму, уклали угоду про об'єднання націоналістичних сил".

Закінчення на 3-й стор.

СТОЛИЧНІ НАЦІОНАЛІСТИ "ВІДЗНАЧИЛИ" ДЕНЬ КОНСТИТУЦІЇ

25 червня Київська міська організація КУН разом з Українською Народною партією провели цікавий флеш-моб під стінами Адміністрації Президента. На очах у перехожих та чиновників, які спостерігали з вікон, відбулось перетягування каната (який символізував Конституцію України) між представниками влади, одягненими у мантри з символікою Партії регіонів, та пересічними людьми. Дійство було покликане у такий спосіб звернути увагу на випадки порушення Конституції з боку влади та бездіяльність при цьому гаранта Конституції. Флеш-моб закінчився перемогою громадян.

Після цього були проголошені промови учасників акції. Від КМО КУН слово мав заступник голови столичної організації Володимир Манько, який зокрема відзначив, що новітня неукраїнська влада фактично нехтує Конституцію. Продовження перебування іноземного флоту на території України, зухвала поведінка міліції, заборона проведення мирних вуличних акцій – ось неповний список порушень Конституції, що стались після зміни влади в Україні.

У всіх виступах рефреном прозвучало попередження владі про необхідність чіткого дотримання Конституції у своїх подальших діях та обов'язкового притягнення до відповідальности посадових осіб, винних у порушеннях, які вже мають місце. При цьому ініціювати ці процеси має гарант Конституції – Президент Янукович.

Прес-служба КМО КУН

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ВІРИТИ В МАЙБУТНЄ НАШОГО НАРОДУ

23 червня 2010 року у Львівському національному академічному театрі опери та балету ім.С.Крушельницької урочисто відкрився III Міжнародний конгрес "Діаспора як чинник утвердження держави Україна у міжнародній спільноті: сучасний вимір, проекція в майбутнє", який закінчив свою роботу 25 червня.

Як повідомила директор Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою Національного університету "Львівська політехніка", голова організаційного комітету, кандидат педагогічних наук, доцент Ірина Ключковська, для участи у конгресі приїхали 420 осіб із 28 країн світу та представники усіх областей України.

Від представників влади конгрес тепло привітав тільки Львівський міський голова Андрій Садовий, який наголосив, що за незалежність України треба боротися кожний день на кожному місці, а для цього треба мати сильну освіту та сильну віру. На жаль, ні від голови облдержадміністрації, ні від голови облради привітань не було. Також не прибув Олег Зарубінський – голова комітету Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин, депутат Верховної Ради України.

Проігнорували цей конгрес і голова Верховної Ради України Володимир Литвин та прем'єр-міністр України Микола Азаров.

Під кінець першого пленарного засідання прийшло привітання від Президента України Віктора Януковича, в якому він повідомив, що українська мова буде державною. Щоправда не повідомив, чи будуть поруч з українською державними інші мови та чи буде прийнятий закон про регіональні мови, якими так опікується Партія регіонів, зокрема Колісніченко.

Було дивно, що відсутні представники влади, і тому налагодити співпрацю закордонних організацій діаспори з українською владою, мабуть, не вдасться.

Від української діаспори з програмною промовою виступив президент Світового Конгресу Українців Євген Чолій, текст якої подаємо нижче.

Євген ЧОЛІЙ

Преосвященні владики!
Всечесніші отці!
Достойна президіє!
Шановні учасники та гості III Міжнародного конгресу!

Попри територіальну віддаленість від рідного краю та сильні асиміляційні процеси, українська діаспора зберігає свою національну ідентичність та радіє успіхам і уболіває кривдами і невдачами українського народу в Україні.

До 1991 р. українська діаспора діяла, щоб Україна знову стала вільною і незалежною, а опісля – активно долучилася до утвердження української державности.

Найвищою світовою координаційною надбудовою української діаспори є Світовий Конгрес Українців (СКУ), який визнаний неурядовою організацією в ООН.

Продовження на 4–5-й стор.

ЧАС ВИПРОБУВАНЬ

НАРДЕПИ НА ПРОДАЖ

Марія БАЗЕЛЮК

Минулого тижня у Верховній Раді оголошено про розпуск парламентської групи "Народна самооборона".Члени однойменної партії на чолі зі своїм формальним лідером Олегом Новіковим стали перебіжчиками і приєднаглися до коаліції. "Процес" очолив фінансовий донор партії Давид Жванія, який у рамках "регіональної" коаліції сформував власну групу начебто із 20 "багнетів " під назвою "Право вибору". Назва групи Жванії символічна. Ти маєш право вибору: чесно виконувати зобов'язання перед виборцями, захищаючи національні інтереси України, або, продавши совість, зганьбивши ім'я свого роду на десятиліття вперед, податися в коаліцію і вкупі з "регіоналами" захищати інтереси чужої держави, а також власні, шкурні.

За рахунок шкурників Партія регіонів поповнила ряди своєї фракції майже на 40 осіб. Рекрути із БЮТ і НУНС начебто продаються за 1,5 мільйона доларів плюс 25 тисяч доларів щомісячно. За прогнозами коаліції, восени її ряди ще поповнять щонайменше 40–50 перебіжчиків. "Регіональна" конституційна більшість зможе без перешкод ухвалювати будь-які рішення, звісно, на вимогу Кремля.

Приміром, учорашні соратники Юлії Тимошенко та Юрія Луценка, окрилені "ідеями" "регіоналів" (у доларових купюрах), дружно голосуватимуть за російську мову як другу державну, за скасування закону про Голодомор як геноцид українського народу, за вступ України у Митний союз із Росією, за передачу Росії наших ГТС разом із НАК "Нафтогаз України", за вступ у всі важливі для Москви об'єднання, зокрема військово-політичні. А оскільки апетити Кремля традиційно збільшуються, то не виключено, що вчорашні помаранчеві, одержавши черговий куш, проголосують і за злиття банківської системи з російською, а заодно – ще й за якусь союзну державу. Одне слово, стотимуть у позі рекса і з покірним запитанням в очах: "Чего изволите, хозяин?"

Продажність стала невід'ємною притаманністю українського політикуму, а її коріння варто пошукати в "першоджерелах" класиків марксизму-ленінізму. Пам'ятаєте догму про пролетаріат, якому "нечего терять, кроме своих цепей?" До того ж – "у пролетарів немає батьківщини" і вони – "звільнені від моралі". Навіжену маячню "теоретиків" більшовицька влада ретельно втілювала у життя. Після геноциду 1932–33 років українське селянство – останній клас власників – було знищено, а на його місце прийшов той самий пролетаріат – люмпен без моралі із чітко окресленим інстинктом – грабувати, без віри в Бога – тож і без страху за свої гріхи, без батьківщини, а лише з місцем проживання – "наш адресс – не дом и не улица, наш адресс – Советский Союз". Найбільшу ненависть у них викликали духовні люди, а нагадування про високоморальні цінності спричиняло в них звірячу лють. Тому безсмертні рядки із "Лебедів материнства" Василя Симоненка "Можна все на світі вибирати, сину, Вибрати не можна тільки Батьківщину" вони сприймали не тільки вороже, а як загрозу власному існуванню. Рідною землею, її народом, історією, традицією, культурою – всім, що об'єднує слово Батьківщина, вирощені більшовиками манкурти торгували з азартом, послуговуючись на торгах суржиком, глумилися над батьківською мовою, яка, бач, селянського походження. За продажною суєтою із Москви спостерігали із поблажливою зневагою, періодично нагадуючи холуям про їхнє місце на задвірках імперії. Догма про пролетаря без батьківщини і моралі, апробована на нашій землі, завбачливо "звільненій" більшовиками від лицарів честі та аристократів духу, виявилася отрутою тривалої дії.

В Україні відновлено незалежну державу, та рецидиви жахливого експерименту досі даються взнаки. Біля державного керма опинилися люди, яким ця держава не потрібна, тож вони з рефлексами раба озираються на Москву все в тій же позі: "чего изволите?". Їм не до снаги, коли їх називають українцями, у велелюдних студіях вони зізнаються, що бажають, аби українську мову спіткала така ж доля, як ірландську, і запопадливо зазирають в прозорі очі кремлівських гномиків, здогадуючись, як ті їх зневажають, як гидують ними. Ну, а хто не потрапив в обойму "переводних на холопство", той стоїть собі збоку, чекає нагоди, аби пролізти в опричники за юдині гроші. Сказано ж, перебіжчики, депутати на продаж.

І все-таки я вірю... Вірю, за Тарасом Шевченком, що в Україні "врага не буде супостата", а будуть люди, які не дозволятимуть себе перекупити, для яких найвищими цінностями стануть Батьківщина, Свобода і Честь. Катарсис потребує надлюдських зусиль інтелектуалів, національної інтелігенції. Можливо, спочатку їхня праця нагадуватиме сізіфову. Можливо, хтось зневіриться і відійде, та в процесі роботи буде створено поле опору безкультур'ю та аморальності – продуктивне поле діяльності всіх тих, для кого Україна – понад усе, – національної еліти. Перед її духовною силою "відійде в морок підле і лукаве". Вірю!

ЗВЕРНЕННЯ ГРЕКО-КАТОЛИКІВ СІМФЕРОПОЛЯ

до представників українських громадських організацій Криму

Ми, віруючі православні християни Української Греко-Католицької церкви міста Сімферополя, змушені звернутися до Вас за підтримкою у вирішенні наболілого багаторічного питання про виділення земельної ділянки у м.Сімферополі під будівництво храму для парафіян громади Священомученика Йосафата.

З 2004 року ми добиваємося виділення земельної ділянки для будівництва храму у місті Сімферополі. З цього часу були неодноразові зустрічі з керівниками органів влади автономії і міста з проханням надати землю під будівництво церкви.

27.03.2008 р. виконавчий комітет Сімферопольської міської ради своїм рішенням №764 рекомендував нашій громаді ділянку землі для розміщення часовні в районі вул.Никанорова поблизу Української школи-гімназії.

Для цього 14.05.2008 року керівництву (КрымНИИПроект) було замовлено виконання завдання з розробки містобудівного обґрунтування можливості розміщення Часовні в районі вул.Никанорова в м.Сімферополі і яке було виконано.

У лютому 2010 року в результаті довготривалої праці представників органів влади і відповідних служб нами було отримано Акт вибору земельної ділянки, який був погоджений всіма членами уповноваженої Комісії.

Проте, як виявилося надалі, поруч із даною земельною ділянкою і частково на прилеглій території знаходяться самозахвати і руїни самозбудованих споруд кримських татар.

У Комітеті з управління земельними ресурсами Сімферопольської міської ради було запропоновано погодити з Меджлісом кримськотатарського народу питання щодо самозахоплень кримських татар на місці відведеної нам земельної ділянки під будівництво часовні.

У квітні і травні поточного 2010 року відбулися зустрічі, як на місці земельної ділянки, так і в приміщенні Меджлісу, та розмови із представниками кримських татар щодо врегулювання питання розмежування території і часткового вивільнення ділянки під будівництво часовні.

14 травня 2010 року представники нашої громади зустрілися на земельній ділянці з п. Куртумеровим З. та ще з одним чоловіком, який представився духовним провідником кримськотатарського народу. Нами було досягнуто згоди про пошук компромісного рішення. Однак уже наступного дня на цій ділянці було здійснено намагання вирити котлован.

Надалі від представників кримських татар прозвучали висловлювання, що самовільно зайнятих земельних ділянок вони не звільнять і не дозволять будівництво православного храму.

Одночасно нами були подані до Меджлісу письмові звернення з проханням допомогти врегулювати дане питання, проте до сьогоднішнього дня ми не отримали відповіді.

Додатково інформуємо, що Богослужіння нам доводиться здійснювати у приватному приміщенні, в умовах, де одночасно проживає священик з дружиною і трьома дітьми, за адресою вул.Мелітопольська, 9. За нашими даними, у Сімферополі проживає від 6 до 8 тисяч віруючих нашої громади, однак на Службу Божу у тимчасово пристосоване приміщення під храм вміщується від 60 до 100 осіб.

Просимо Вас надати посильну підтримку, організувати збір підписів людей, для яких життя за заповідями Господа виражається в повазі і підтримці ближнього, щоби можливості кожного громадянина України на забезпечення своїх конституційних релігійних прав і свобод були реалізовані не на словах, а насправді у дійсності.

Ваші звернення до Президента України, Уряду України, народних депутатів України, керівників гілок влади АР Крим, депутатів Сімферопольської міської ради і міського голови щодо врегулювання конфлікту на самозахопленій землі кримськими татарами, яка виділена під будівництво православного храму, і вирішення цієї проблеми, або надати іншу земельну ділянку навіть шляхом викупу на конкурсі для здійснення нами своїх конституційних релігійних прав і свобод, будуть для нас моральною і духовною опорою.

Як православні християни, ми залишаємо за собою право інформувати віруючих Сімферополя та Криму і громадськість України через Internet, телебачення та інші ЗМІ про подальший хід і вирішення проблеми щодо виділення земельної ділянки для будівництва церкви.

Віримо у Бога і в справедливість та надіємося на Вашу підтримку і сприяння, щоб ми змогли повноцінно виконувати свої духовні права і свободи, молитися за нашу Державу і жителів нашого міста, благополуччя, мир і спокій у нашому спільному домі Україні.

З повагою до Вас.

Віруючі:
Марія Василівна ГРОНОВИЧ,
Микола Карлович ІЛЬНИЦЬКИЙ,
Ярослава Михайлівна ІЛЬНИЦЬКА,
Марія Василівна ЧОРНА,
Євгенія Євгенівна ЗАЛОГА.

Прошу підтримки в українців на БОГОМ даній ЗЕМЛІ і за її межами!

Василь ОВЧАРУК

СПІВЧУТТЯ

Черкаська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів глибоко сумує з приводу втрати одного із засновників ЧОО КУН, колишнього голови обласної громадської організації політв'язнів і репресованих, голови міської організації ОУН-УПА МАЗУРКЕВИЧА Петра Васильовича і висловлює співчуття близьким, рідним і однопартійцям.

18 червня 2010 р. після тяжкої та тривалої хвороби зупинилося серце патріота України. Ми втратили великого оптиміста-романтика, який жив Україною, розбудовував її незалежність і помер з вірою у її прекрасне майбутнє.

Мазуркевич В.П. народився 18 лютого 1921р. на Рівненщині. Він пройшов тортури в більшовицьких катівнях, його розстрілювали, але Бог оберігав його життя для майбутньої боротьби за Україну. Засланий на 25 років у Магадан, він був реабілітований під час хрущовської відлиги. Одружений, виростив двох синів, його вірна дружина, подруга і соратниця завжди допомагала йому в усіх патріотичних починаннях. Разом з Марією Іванівною прожили 54 роки подружнього життя у мирі, злагоді, любові, жертовній праці на благо України.

Нехай світла пам'ять про Мазуркевича В.П. живе в серцях не лише нащадків, а всіх патріотів України і буде смолоскипом наснаги в боротьбі за Україну.

Слава героям України!!!

Л.В.ГАФІНОВА,
голова ЧОО КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

КОНСОЛІДАЦІЯ НАЦІОНАЛІСТИЧНИХ СИЛ

УКРАЇНА ПЕРЕМОЖЕ!

Депутат Львівської обласної ради від КУН, заступник голови Конгресу Микола Пшеволоцький наголосив, що метою об'єднання є утвердження націоналістичної ідеології в Україні як одної з домінуючих і таких, що впливають на життя країни.

"Хоч скільки б нас було багато, поодинці ніхто в самодостатню силу не виріс. Це наводить на думку про потребу консолідації в один міцний кулак, в одну міцну політичну силу", – сказав Пшеволоцький.

Він зауважив також, що, швидше за все, місцеві вибори таки відбудуться 31 жовтня, відтак об'єднання дасть змогу отримати кращий результат, аніж згаданим силам поодинці.

Декларація передбачає, що ОНС у сфері гуманітарної політики має забезпечити "утвердження історичної правди та справедливості, офіційне визнання на державному рівні борців за незалежність та соборність України – воїнів ОУН-УПА та учасників інших національно-визвольних рухів та формувань, оприлюднення архівів КДБ з матеріалами про злочини проти українського народу та проведення обов'язкової люстрації для державних службовців, розвиток української мови як державної, забезпечення її належного функціонування у всіх сферах життя, забезпечення реальної та дієвої підтримки української культури, мистецтва, книговидання, видавничої справи, очищення України від символів комуністичного тоталітарного режиму, об'єднання українських традиційних церков у єдину Українську Помісну Церкву".

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

Відзначення 69-ї річниці проголошення Акту відновлення Української Держави у Львові

У сфері державного будівництва – забезпечити неухильне дотримання конституційного ладу, а також введення виборчої системи (відкриті списки до ВРУ та мажоритарна система на місцях), розширення повноважень місцевого самоврядування щодо формування органів виконавчої влади та формування бюджетів.

У соціально-економічній – перехід від політики соціального популізму до політики економічного націоналізму, зміцнення енергетичної безпеки України, зокрема шляхом впровадження енергозберігаючих технологій, збільшення власного видобутку нафти і газу, підтримка процесу створення запровадження інноваційних технологій, відродження українського села (інвестування аграрного сектору), запровадження прозорого і відкритого ринку землі.

У сфері зовнішньої політики та безпеки – забезпечення європейської та євроатлантичної інтеграції (вступ до НАТО та ЄС), за добросусідських та рівноправних стосунків з сусідніми державами, реформування та зміцнення Збройних Сил України, створення системи інформаційної безпеки, захист гідності та прав українців, які проживають чи перебувають за межами України.

Учасники "круглого столу", а серед них були представники кількох областей і Києва, також ухвалили низку організаційних рішень, зокрема про необхідність єднання не лише з огляду на вибори, що наближаються, а і на перспективу. Тому планується невдовзі скликати II Конгрес Українських Націоналістів після Віденського 1929 року, для чого найближчим часом буде створено організаційний комітет.

* * *

Україна переможе! Такий основний лейтмотив віче-концерту, організованого Конгресом Українських Націоналістів за участи національно-патріотичних політичних партій та громадських організацій Львівщини за підтримки Львівської обласної ради, який відбувся 27 червня на площі Ринок у Львові.

Перед присутніми виступили голова Львівської обласної організації КУН Микола Пшеволоцький, голова Львівської облради Мирослав Сеник, народні депутати України від фракції блоку НУНС Андрій Парубій, Володимир В'язівський, Герой України Юрій Шухевич, голова Братства ветеранів ОУН-УПА Олесь Гуменюк, заступник голови ОУН (м) Богдан Червак, керівник Львівського обласного відділення Центру національного відродження ім.Степана Бандери Юрко Антоняк, голова Львівської обласної організації політичної партії "За Україну", голова обласної "Просвіти" Ярослав Пітко, голова Львівського обласного товариства політичних в'язнів і репресованих Петро Франко. Вела віче та виконала низку пісень національно-визвольної боротьби лавреат всеукраїнських та міжнародних конкурсів Софія Федина. Вона зазначила, що в боротьбі за Україну на сучасному етапі має залишитися тільки два прапори: синьо-жовтий і червоно-чорний.

Виступаючі наголошували на історичній значимості проголошення Акту відновлення Української держави 30 червня 1941 року, героїзмі його творців, актуальності ідей Коновальця, Бандери, ОУН та необхідності єднання патріотичних сил як запоруці перемоги і гарантії незворотности становлення Української держави.

Сам факт проголошення Акту і створення ОУН Державного Правління під проводом Ярослава Стецька докорінно спростовує інсинуації довкола імен Степана Бандери і Романа Шухевича. І наша справа продовжити їхній героїчний чин, сказав у своєму виступі Микола Пшеволоцький.

Герой України Юрій Шухевич, говорячи про сучасну ситуацію в країні, наголосив: "Це поразка в битві, але не поразка у війні. Я впевнений, що ми зможемо відновити українську Україну від Тиси до Кавказу!".

"Сценарій пишеться потаємно від українців, – як захопити владу в Україні аж до села. Ми досі не знаємо, у якому форматі проходитимуть місцеві вибори. Ми маємо об'єднатися і сказати українське "Стоп!": Росія не пройде, Україна переможе!", – сказав зокрема народний депутат Володимир В'язівський.

Разом з тим, нардеп Андрій Парубій зауважив, що той, хто заспокоївся після здобуття Україною незалежности чи після подій на Майдані і вирішив, що може займатися своїми справами, – глибоко помиляється. Ми повинні постійно відчувати себе у війні за Україну!

* * *

Заходи будуть продовжені 30 червня. Зокрема заплановані відкриття тематичної виставки художника Я.Ївасейка, молебен за Україну та піша хода учасників вулицями міста від пам'ятника Степанові Бандері до пл. Ринок. Завершаться акції фільмом "Нескорений" під відкритим вечірнім львівським небом.

інф. "НіД"

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

ВІДПОВІДЬ ПОСЛУ ЗУРАБОВУ

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

Теплий кожух, тільки шкода –
не на мене шитий,
А розумне ваше слово брехнею підбите
(Т.Шевченко)

"Я переконаний у тому, що ми (росіяни і українці) не просто братські народи, ми – єдиний народ", – екстатично з вишкіреною та злою татарською усмішкою заявив посол РФ в Україні Михайло Зурабов під час одного з інтерв'ю. Нічого нового: його словоблудлива веремія нашпигована традиційно-фальшивими імперсько-совковими сентиментами до України та українців. Проте, коли питання було поставлено руба – чи відмовиться Росія від проекту "Південний потік" на користь української ГТС, він хитро так, по-татарськи зрезигнував від прямої відповіді. Ось і всі їхні московські сентименти. Ось і вся їхня любов.

Конче дивує відсутність адекватної реакції з боку переважної більшости українського опозиційного політикуму (мабуть, точніше – паноптикуму), так звані лідери якого збіса повкляки від стрімкого політичного процесу, увібгавшись у різнокольорове латаття своїх партійних прапорів.

Моя особиста відповідь Зурабову на його закиди – це комбінація з трьох пальців, знак, який за деякими переказами є суто татарським. Не думаю, що у Зурабова не вистачає смальцю в голові знати справжню історію Росії. Отже, він чудово знає, що з самого зародку московське князівство (країна Моксель) не мало ніякого відношення до слов'янства. Це була мішанина угро-фінсько-монголо-татарського люду. Коли впала Золота Орда, саме московщина підхопила маніакальну ідею ординських ханів про всесвітнє панування, реалізовувати яку першим заповзявся людомор Іван Грозний.

Найголовнішою метою московитів стало звоювання слов'янського Києва та привласнення собі його культурної спадщини, традицій та історії. Слід зазначити, що, попри певні успіхи у реалізації цього проекту, остаточно втілити його в життя не вдалося й понині. Процес спотворення історії розпочала російська цариця Катерина, за сумісництвом велика розпусниця. Створивши спецкомісію, вона наказала віднайти всі оригінали літописів та знищити їх, натомість замінити їх фальшивками. Звідти й пішов московський міф про Київ як про колиску російської держави, який мусується й дотепер, зокрема й Зурабовим.

Після двадцятиліття незалежности й свободи сокира історії здіймається над Україною знову. Здійснити чергову спробу перекорнити українців та позбутись їх як таких – ось мета теперішніх кремлівських апологетів Івана Грозного, Катерини та Сталіна. Перший крок у цьому напрямку зроблено – на український престол посаджено свого васала, сатрапи якого (табачніки та семиноженки) одразу кинулись ретушувати українську історію, нівелювати усе національне, вивершуючи новітній міф, який заперечує існування української нації – єдиної спадкоємиці руських племен, які населяли Київську державу, натомість реанімує кремлівську двоголову неоімперіалістичну маячню у вигляді квазітеорії про так званий єдиний народ (росіяни, українці й білоруси).

Моя відповідь Зурабову коротка: я – українець! Більше того, вважаю себе приналежним до європейського цивілізаційного простору, бо ціную такі речі, як свобода та незалежність, апріорі неприйнятні в російському суспільстві. Європа мені є близькою, іноді я відчуваю, гейби вже доторкнувся до неї, тоді як Росія з її татаро-монгольською ментальністю для мене є країною страшенно далекою та незрозумілою. Росіяни для мене є туземцями, забродами, носіями іншого, відмінного від українського стилю життя, де, приміром, глушити "водяру" та лихословити є нормою. Відтак мені не до шмиги, коли посол цієї далекої держави намагається повчати мене жити та розпатякує про те, хто я такий.

Якщо моя відповідь посла Зурабова не задовільняє, пропоную продовжити відповідний дискурс на шпальтах друкованих чи електронних ЗМІ.

КУН У ДІЇ

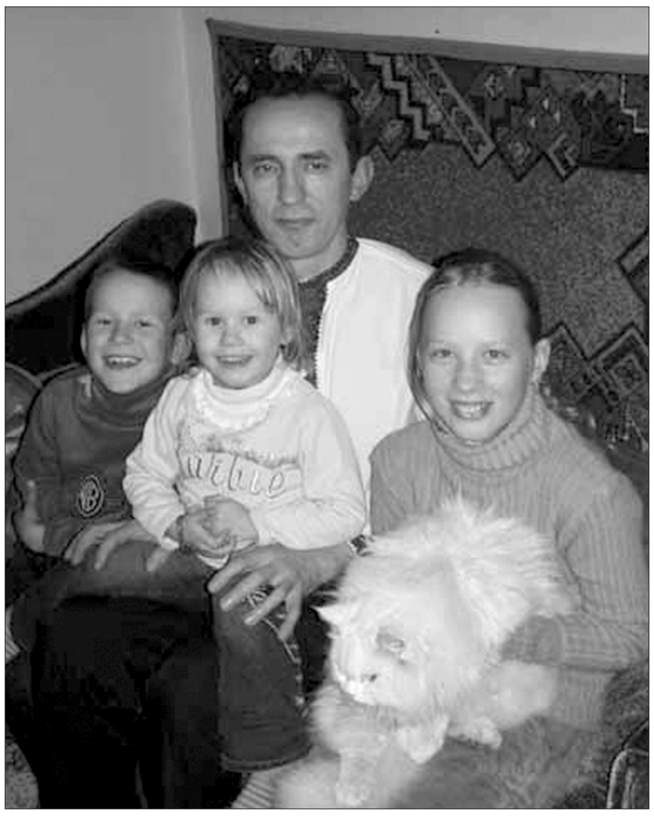
СЕЛО БОГДАН ОБРАЛО ГІДНОГО ГОЛОВУ

Незважаючи на масову контрпропаганду, сільським головою став Петро Ференц – особистість, яка всім своїм життям доводить: довіра людей цього разу дісталася кращому з кращих. До речі, Рахівський район віддавна вирізняється найвищим рівнем національної свідомости на Закарпатті. Промовистий факт: під час виборів президента у парі Чорновіл-Кравчук тут переміг Чорновіл.

Велика Україна починається з нібито маленьких сіл, селищ і міст. Від рівня життя та благоустрою на селі залежить загальний рівень добробуту, а відтак і незалежности нашої держави.

Село Богдан у Рахівському районі на Закарпатті – з перспективних. Тут живуть більше 4 тисяч чоловік, у місцевій школі навчаються 849 дітей, є два храми, поліклініка, лікарня. Цьогоріч 20 червня у Богдані відбулися позачергові вибори сільського голови. З-поміж восьми кандидатур, серед яких були представники БЮТ та ПР, перемогу здобув член Конгресу Українських Націоналістів з 1993 року Петро Петрович Ференц. Чоловік у розквіті сил, завзятий, чесний, гарний сім'янин, він готовий одразу ж взятися за роботу. Тим більше, що йде у владу з командою однодумців А справ у селі – хоч греблю гати. Про те, чи дадуть змогу колишні опоненти найближчим часом приступити до роботи і як саме збирається піднімати з колін рідне село Петро Ференц – розмова з ним.

– Люди прагнуть порядку й людяного ставлення. Моє рідне село Богдан розташоване серед унікальної природи – таких гарних місць ще пошукати. Водночас маємо безліч проблем, котрі накопичувались роками і десятиліттями. Вони породжені довготривалою відсутністю стратегії розвитку села, неефективністю місцевої влади, недостатністю фінансових вливань з боку держави. Наслідок – хаотичний розвиток, збіднена інфраструктура, непродумана забудова, завали сміття, невпорядковані сільські вулиці, нестача вільних земель для забудови, масове безробіття та багато іншого.

Для виходу із глухого кута у своєму розвитку село Богдан потребує мобілізації всіх сил територіальної громади, а насамперед органу місцевого самоврядування – сільської Ради як необхідного механізму продукування ефективних ухвал, організації необхідних заходів, здійснення щоденної системної роботи. Діяльність сільської Ради повинна бути багатоступеневою та різнонаправленою, аби осилити чимало великих завдань, що їх диктує саме життя. На мою думку, щоб забезпечити ефективність сільської Ради, потрібно спершу затвердити новий склад виконавчого комітету, зорганізувати злагоджену та ефективну роботу депутатів, активізувати робочі органи та виконавчий комітет ради, всі підвідомчі установи. Вважаю, що до розробки та прийняття ухвал слід залучати громадськість села, делегувати частину повноважень представникам окремих мікрорайонів села як, приміром, Бребоя, Горі Квасним, Магас. Дуже важливим вважаю налагодження постійного зворотнього зв'язку з виборцями через зустрічі та сільські збори. Я твердо переконаний: діяльність сільського голови повинна бути прозорою і зрозумілою.

– Під час позачергових виборів у селі Богдан провадилася потужна реклямна кампанія на користь нинішньої виконуючої повноваження сільського голови Тетяни Сівакової, котра, власне, є представницею від партії влади. Схоже, Ваша перемога стала для багатьох несподіванкою – далася взнаки повага до Вас як особистости з боку селян. Проте Вашу перемогу намагаються нівелювати...

– Так. Постфактум, у протиправний спосіб, команда Сівакової намагається оскаржити результати виборів, фальсифікуючи для цього докази. Вони збирають певні групи людей, зорганізовують зізнання, застосовують шантаж, влаштовують дізнання, виходячи тим самим за межі своїх повноважень, оскільки то є справою правоохоронних органів. А мені приховувати нічого: я йду до людей з чистою совістю, тим більше, що народився у цьому селі, переміг чесно.

– Нині вже рідкістю стають люди, котрі йдуть у владу, аби покращити життя рідного села, міста чи країни, та до всього ще й мають конкретний план дій, та ще й команду, готову підставити плече. Це у Вас є?

– На щастя, так. Маю і команду однодумців, і чітке бачення напрямків розвитку села. Напевне, розпочну роботу із затвердження регламенту роботи сільської ради, оскільки необхідні дуже сильні організаційні заходи та ресурси. І хоча то радше в компетенції держави, будемо всіляко лобіювати початок будівництва нової школи в селі Богдан. Питання стоїть вельми гостро – деякі будівлі старої школи є аварійними, а тим часом там навчаються 849 діток. Окрім того, порушуватимемо перед органами державної влади питання про розширення меж населеного пункту Богдан за рахунок земель державного лісового фонду; встановлення у селі каналізації та очисних споруд, виготовлення нового Генерального плану розвитку.

– Які ще завдання вважаєте першочерговими та обов'язковими для села?

– Питання безпеки. Адже паводки, на жаль, не обминають і завдають чимало збитків. Тому потрібно системно дбати про укріплення берегів та регуляцію русла річки Біла Тиса. Не менш нагальним залишається якісне постачання електроенергії до села, і для цього необхідно підсилити напругу в мережі через встановлення додаткових трансформаторів. Потрібно утримувати в належному стані сільські поліклініку та лікарню, дитячий садочок, будинок культури, котрі перебувають на балансі сільської Ради. На порі також інвентаризація комунальної (сільської) власности (землі, майна, споруд). Організація постійного вивезення сміття, ремонт та утримання сільських доріг і мостів. Мрію капітально відремонтувати музичну школу, бібліотеку, облаштувати мізейну кімнату. Загалом плани маю великі, найменший з них – відкриття Інтернет-сайту Богданської територіальної громади.

Я добре розумію, що моя програма дій не може втілитися за один день чи навіть рік за помахом чарівної палички. Це – багаторічний план діяльности. А щоб цього досягти – проситиму підтримки не тільки в активу села Богдан, а й у кожного мешканця цього мальовничого куточка України.

– Ще раз вітаємо з перемогою, зичимо здоров'я і снаги для того, аби задумане стало дійсністю на благо України!

Записала
Ольга ДУБОВИК

Варто звернути увагу читача, принаймні, на кілька промовистих фактів з життя Петра Ференца. Народився і виріс у робітничій родині села Богдан. Отримав першу професійну освіту (столяра-теслі) у навчально-курсовому комбінаті "Трест-закарпатбуд". Працював в Ужгороді та Рахові за спеціальністю, а потім навчався на денному відділенні історичного факультету Ужгородського державного університету. Був учителем історії у Богданській середній школі, згодом, у серпні 2005 року, призначений директором Богданської загальноосвітньої школи 1–3 ступенів. А через рік Петра Ференца обрали заступником голови Рахівської районної ради. Того ж року захистив кандидатську дисертацію. Наступного року отримав ступінь кандидата історичних наук. Опублікував десятки статей у наукових та публіцистичних виданнях. Тричі обирався депутатом райради і, як міг, відстоював на районному рівні інтереси громади села Богдан. Має чудову родину: дружина Ірина Ференц працює лікарем Богданської дільничної лікарні, разом виховують чотирьох діток.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ЖИТЕЛІВ СЕЛА БОГДАН

Ми, жителі села Богдан Рахівського району Закарпатської області, стурбовані подіями, які відбуваються після оголошення результатів виборів сільського голови села Богдан. Ми бачимо, що є спроба прямого втручання з метою анулювати результати виборів. Більшістю голосів з дотриманням Закону України "Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів" обрано сільським головою Ференца Петра Петровича.

Однак окремі кандидати, які програли виборчі перегони, після закінчення виборчого процесу вишукують різні причини для того, щоб анулювати результати виборів. У селі здійснюється прямий шантаж окремих громадян, яких звинувачують у підтримці Петра Ференца.

У зв'язку з вищенаведеним вимагаємо від окремих кандидатів, які змагалися у виборчому процесі, припинити шантажувати жителів села та передати повноваження новообраному голові села Богдан Петру Ференцу, а органи правосуддя просимо зайняти позицію законности і справедливости.

Цей лист просимо надрукувати в засобах масової інформації та направити в районний місцевий суд, органи виконавчої та представницької влади району.

***

У селі триває збір підписів під цим зверненням. Зранку 29 червня відбувся мітинг протесту біля сільської ради. На 16.30 цього дня призначено засідання суду.

СКУ вже 43 роки репрезентує інтереси всієї української діаспори, що нараховує понад 20 мільйонів українців. Це становить більше третини всіх українців світу, коли брати до уваги, що в Україні проживає 37 мільйонів українців. СКУ зберігає українську національну ідентичність, охороняє права українців, мобілізує громадську думку для посилення прихильного ставлення до України та координує діяльність своїх складових організацій, які на сьогодні діють у 32-х країнах світу.

Широка мережа зв'язків дає СКУ можливість координувати такі акції світового рівня, як "Незгасима свічка", яка 2008 р. пройшла у 33-х країнах світу, у тому числі й в Україні, де відвідала всі 25 областей. Пригадую, що завдяки цій акції та заходам просвітницького характеру на сьогодні Голодомор визнали геноцидом українського народу 14 держав світу, а саме: Австралія, Грузія, Еквадор, Естонія, Канада, Колумбія, Латвія, Литва, Мексика, Парагвай, Перу, Польща, Сполучені Штати Америки та Угорщина.

Минулого року СКУ виокремив 5 найважливіших для української діаспори та України питань, які після обговорення з попередніми президентом, прем'єр-міністром та міністром закордонних справ України лягли в основу підписаного 30 липня 2009 р. з Міністерством закордонних справ України Меморандуму про співпрацю в п'яти напрямках, що передбачають:

– моніторинг та забезпечення захисту інтересів закордонних українців згідно з міжнародними конвенціями та національним законодавством країн їхнього проживання;

– підвищення позитивного міжнародного іміджу України різними шляхами, включно з пропагуванням культурно-історичної спадщини України;

– збереження та популяризація української мови в Україні та в діаспорі;

– продовження просвітницької роботи серед світової громадськости щодо визнання Голодомору геноцидом українського народу та

– проведення спільних акцій, спрямованих на підтримку європейської та євроатлантичної інтеграції.

Хоча ці меморандуми були підписані не так давно, однак вони вже частково були втілені в життя, про що свідчать наступні приклади:

<u>Перше.</u> У серпні 2009 р. СКУ закликав уряд України зняти пам'ятники Леніну з Державного реєстру нерухомих пам'яток національного значення, що було зроблено відповідною постановою уряду від 26 серпня 2009 р.

<u>Друге.</u> У серпні минулого року СКУ звернувся до прем'єр-міністра України у зв'язку з загрозою закриття єдиного україномовного телевізійного каналу "Теленовини" в Польщі. Завдяки великим старанням Об'єднання Українців Польщі та порушенню цієї справи прем'єр-міністром України Юлією Тимошенко з прем'єр-міністром Польщі Дональдом Туском, цей канал і далі продовжує діяти.

<u>Третє.</u> Згідно з нашим обговоренням, Міністерство культури і туризму України провело конкурс на кращий проект монумента жертвам Голодомору у Вашингтоні та наприкінці 2009 року подало кращі проекти на розгляд відповідних федеральних комісій США.

<u>Четверте.</u> Під час XXI Олімпійських ігор у Канаді, в місті Ванкувері, було створено Український дім для офіційних заходів та зустрічей з українськими спортсменами, працю якого забезпечила наша складова організація – Конгрес Українців Канади.

Продовження. Початок на 1-й стор.

ВІРИТИ В МАЙБУТНЄ НАШОГО НАРОДУ

Крім того, 14 жовтня 2009 р. СКУ вперше взяв участь у парламентських слуханнях на тему закордонного українства, де закликав Верховну Раду сприяти виконанню наших меморандумів співпраці, затвердити відповідний бюджет для "Програми співпраці із закордонними українцями" на наступні роки та подав ряд пропозицій відносно української діаспори, а зокрема:

Створити постійно діючу комісію Верховної Ради за участю СКУ, яка б здійснювала моніторинг ефективності діючого законодавства відносно закордонного українства та на цій підставі давала рекомендації щодо впровадження змін до вже існуючих законів та прийняття нових.

Відтак, 19 січня 2010 р. Верховна Рада схвалила загальну Постанову про Рекомендації цих парламентських слухань, до яких увійшли окремі пропозиції СКУ.

Кілька днів тому, 21 червня 2010 р., я очолив делегацію СКУ на зустрічі з Президентом Віктором Януковичем, під час якої було обговорено основні принципи та засади попередньої співпраці, а також важливі сучасні питання, що стосуються України та української діаспори. СКУ тепер чекає офіційної відповіді щодо порушених питань, включно й до наших меморандумів співпраці.

У складі СКУ діють 13 рад і комісій, які представляють інтереси українства на світовому рівні, а саме: займаються захистом людських і громадянських прав, визнанням Голодомору геноцидом української нації, допомогою українським громадянам за кордоном, боротьбою проти торгівлі людьми, представництвом СКУ в Організації Об'єднаних Націй та питаннями молоді і студентства, засобів масової інформації, культури, спорту, науки, шкільництва, суспільної опіки та кооперативного руху.

Зацікавлений у розбудові демократії, СКУ з 1999 р. постійно долучається до забезпечення чесного і прозорого проведення виборів в Україні. У останньому турі президентських виборів СКУ закликав українців взяти участь у виборі Президента України та не голосувати проти всіх.

Варто тут сказати, що, хоча обраний Президент не отримав підтримки навіть 50% громадян України, він змінює державну політику щодо таких питань, як зміцнення самостійності України, її європейських і євроатлантичних намірів, розвитку української мови, збереження національної пам'яті українського народу, а зокрема відносно Голодомору і національних героїв України Степана Бандери та Романа Шухевича.

СКУ реагував на це відповідними пресовими повідомленнями і заявами та підготував Меморандум про важливі питання, що стосуються України та української діаспори, який я передав Президенту Віктору Януковичу 21 червня 2010 р. під час нашої зустрічі.

У цьому Меморандумі СКУ заявив про необхідність з'ясування офіційної позиції нинішньої влади щодо принципів і засад попереднього співробітництва з СКУ, у тому числі й щодо чотирьох підписаних меморандумів співпраці та наших рекомендацій Верховній Раді.

Окрім того, СКУ представив Президенту Віктору Януковичу свою позицію щодо наступних актуальних питань, які тривожать українську діаспору.

Промовляє Євген ЧОЛІЙ

<u>Перше: Загроза втрати контролю над стратегічно важливими галузями промисловости України.</u>

СКУ заявив, що вважає неприпустимим підписання угод про злиття газової, атомної та авіаційної галузей України і Росії, оскільки це призвело б до втрати контролю над найбільшими, стратегічно важливими галузями промисловости та в свою чергу стало б загрозою незалежности та національним інтересам України.

Про майбутні наслідки такого об'єднання можна здогадуватися вже з розбіжності розуміння Президентами України і Росії умов злиття двох газових компаній: у той час як Президент Віктор Янукович заявив, що воно можливе лише на "паритетній" основі, Президент Дмитро Медведєв відзначив, що воно буде здійснюватись на "прагматичній" основі. А в дійсності це означає, що російський "Газпром" повністю домінуватиме в таких відносинах.

<u>Друге: Угода про Чорноморський флот, яка продовжує термін перебування російських військових баз в Україні.</u>

СКУ засудив цю угоду як таку, що порушує Конституцію України, в якій сказано, що:

На території України не допускається розташування іноземних військових баз.

СКУ також заявив, що слід ліквідувати угоду про Чорноморський флот, оскільки вона є неконституційною та суперечить національним інтересам України.

<u>Третє: Вступ України до Європейського Союзу та НАТО.</u>

Беручи до уваги, що Президент Віктор Янукович ліквідував Міжвідомчу комісію з питань підготовки України до вступу в НАТО та Національний центр з питань євроатлантичної інтеграції, а затим вніс пропозицію вилучити із Закону "Про основи національної безпеки України" слова про інтеграцію України в "євроатлантичний безпековий простір" та про вступ до НАТО, СКУ наголосив на важливості набуття Україною членства в Європейському Союзі та в НАТО, що допоможе їй у подальшому розвитку як європейської країни та стане найкращою запорукою захисту незалежности.

<u>Четверте: Впровадження de facto другої державної мови в Україні.</u>

СКУ звернув увагу на de facto впровадження другої державної мови в Україні, а також на те, що сьогодні готується ряд законів для піднесення статусу російської мови до рівня державної, зокрема шляхом її офіційного повернення в освіту, на радіо і телебачення та в судочинство. СКУ також акцентував на законопроекті "Про регіональні мови і мови меншин", згідно з яким до мов, які потребують захисту, зараховується і російська мова.

СКУ наголосив на тому, що в Європейській хартії регіональних мов або мов меншин зазначається, що:

[...] охорона і розвиток регіональних мов або мов меншин не повинні зашкоджувати офіційним мовам і необхідності вивчати їх.

З огляду на наслідки довголітньої русифікації України СКУ заявив, що російській мові не потрібно жодного законного захисту, а також що це пошкодило б розвитку української як єдиної державної мови в Україні.

<u>П'яте: Заяви про порушення людських прав і основних свобод в Україні.</u>

СКУ висловив свою стурбованість у зв'язку з заявами про введення цензури на українських телеканалах 1+1 та СТБ, намагання знищити 5-й канал шляхом позбавлення його технічних можливостей для мовлення, стеження за журналістами телеканалу ТВі, тиск з боку СБУ на ректора Українського Католицького Університету та про загрозу обмеження свободи мирних зібрань в Україні.

СКУ заявив про необхідність запобігти порушенням прав людини і основних свобод та поверненню України до авторитарної системи управління.

<u>Шосте: Голодомор – геноцид українського народу.</u>

СКУ наголосив на тому, що нова влада в Україні з перших днів розпочала цілеспрямоване переписування історії України в світлі московської інтерпретації, а зокрема заперечуючи Голодомор як геноцид українського народу, та у зв'язку з цим заявив:

- що з огляду на свою недавню заяву на засіданні Парламентської Асамблеї Ради Європи, Президент Віктор Янукович тепер повинен публічно заявити, що Голодомор є геноцидом українського народу;
- що Верховна Рада повинна відкинути всі спроби заперечити Голодомор як геноцид українського народу;
- що слід повернути на офіційний сайт Президента України розділ про Голодомор і цим самим сприяти поширенню інформації про нього серед громадян України та світової громадськости та
- що Уряд України повинен ще в цьому році виділити відповідні кошти для встановлення пам'ятника жертвам Голодомору на виділеній американським урядом землі у Вашингтоні, щоб не втратити наданої можливості, термін на що закінчується 2013 р.

<u>Сьоме: Встановлення пам'ятників Сталіну в Україні.</u>

Зважаючи на те, що владні структури дозволяють ганебне встановлення в Україні пам'ятників Сталіну, найбільшому катові українського народу, СКУ пригадав, що комісар Ради Європи з прав людини Томас Гаммарберг вже в цій справі ствердив, що меморіали встановлюють на честь жертв, а не на честь диктаторів.

Тому СКУ заявив, що слід заборонити встановлення пам'ятників Сталіну в Україні, а також забезпечити демонтаж його пам'ятника в Запоріжжі.

<u>Восьме: Порушення людських та національних прав українців Росії.</u>

СКУ привернув увагу до останніх подій у Росії, що пов'язані з намаганнями безпідставно ліквідувати Федеральну національно-культурну автономію українців Росії, та закликав владні структури України захищати права українських меншин діаспори, а зокрема в Росії, та оскаржувати порушення їхніх людських та національних прав.

<u>Дев'яте: Резолюція Європейського Парламенту щодо посмертного нагородження Степана Бандери званням "Герой України".</u>

СКУ заявив, що владні структури України повинні шанувати і захищати своїх справжніх героїв та не дозволяти чужинцям безпідставно заплямовувати їхню репутацію, а також закликав вжити відповідних заходів для відкликання позбавленої всяких підстав резолюції Європейського Парламенту.

Беручи до уваги серйозність нинішньої ситуації, що може призвести до повернення Української держави до стану російської колонії, вважаю, що:

- українська діаспора повинна пильно стежити за всіма подіями, які загрожують незалежності України, та відповідно на них реагувати, щоб запобігти цьому;
- українська діаспора повинна зміцнювати свій зв'язок з українським народом, що проживає в Україні;
- українська діаспора повинна боротися з антиукраїнськими діями шляхом донесення правдивих фактів до урядів своїх країн та міжнародних організацій, а передусім всіляко сприяти, щоб вони розглядали незалежну Україну як запоруку стабільности в Європі, а не дивились на Україну через призму Росії, яка сьогодні активно робить все, щоб повернути її до зони свого впливу та повної залежности;
- українська діаспора повинна інформувати Захід, що Україна є європейською державою з величезним інтелектуальним, науково-технічним і освітнім потенціалом, яка з відновленням 1991 р. незалежности ще бореться з залишками радянського минулого;
- українська діаспора повинна поширювати правду про Україну, зокрема висвітлюючи її в засобах масової інформації, в інтернеті, у школах та університетах, щоб не дозволити нікому переписувати історію України, як це було за радянських часів;
- українська діаспора повинна боротись з асиміляційними процесами та зберігати свою національну ідентичність, культуру та традиції, а також утримувати здобутки українства в кожній країні його поселення та
- українська діаспора повинна активно привертати увагу широкої громадськості до різних важливих для українського народу питань різними акціями, як наприклад:
  - – проведення Міжнародної акції "Свічка моління", щоб привернути увагу до Голодомору як геноциду українського народу;
  - – проведення 10 грудня кожного року в рамках Міжнародного дня прав людини відповідних заходів, щоб привернути увагу до дотримання людських та національних прав українців в Україні та за її межами;
  - – проведення 21 лютого кожного року, у рамках Міжнародного дня рідної мови, відповідних заходів, спрямованих на захист та піднесення рівня української мови в Україні та в діаспорі;
  - – проведення 28 червня кожного року у рамках Дня Конституції України відповідних заходів, щоб привернути увагу до дотримання Основного Закону України її владними структурами та
  - – проведення міжнародних і всеукраїнських форумів, конференцій та інших подібних заходів на актуальні для світового українства теми, а найголовніше – на тему незалежности України і недоторканности її кордонів.

Євген ЧОЛІЙ

Закінчення на 6-й стор.

ЛИСТ УКРАЇНЦІВ КРИМУ

СПІВЗАСНОВНИКАМ ГАЗЕТИ "КРИМСЬКА СВІТЛИЦЯ":
Міністру культури і туризму України КУЛИНЯКУ М.А.
Голові Всеукраїнського товариства "Просвіта" ім.Тараса Шевченка, народному депутату України МОВЧАНУ П.М.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

Шановний Михайле Андрійовичу!
Шановний Павле Михайловичу!

Ми, постійні читачі й дописувачі єдиної української газети в Криму – "Кримської світлиці", звертаємося до Вас як до відповідальних за її долю, як до співзасновників цієї газети. Ми не отримуємо "Кримську світлицю" вже третій місяць. Не станемо зайвий раз повторювати, що це було для нас у Криму єдине джерело інформації рідною мовою, якому ми довіряли, тому й передплатили газету на 2010 рік, незважаючи на удвічі збільшену вартість передплати. Але ось уже закінчується перше півріччя, протягом якого ми повинні були отримати 26 номерів "Кримської світлиці", натомість вийшло лише шість здвоєних, іншого формату і змісту, незрозумілої періодичності, бо ми звикли читати свіжу інформацію в нашій газеті щоп'ятниці, а не тоді, коли видавцеві заманеться надрукувати тираж. Хіба це не є порушенням прав людини і зазіханням на свободу слова, вільне використання і поширення інформації, що гарантується Конституцією України?

Ми знаємо, що коли у газети був третій співзасновник – трудовий колектив редакції, який очолював заслужений журналіст України В.Качула, то він дбав про виконання своїх (і Ваших!) зобов'язань перед читачами. До кінця грудня 2009 року, коли В.Качулу раптово й необґрунтовано звільнили з посади, не було такого, щоб не вийшов якийсь номер газети. Пам'ятаємо, що були проблеми з фінансуванням, життя тепер таке, що без них не обійтися, але і редактор, і очолюваний ним колектив завжди знаходили вихід зі скрути, і наша газета була з нами.

Тепер у "Світлиці" новий керівник, якого ніколи не застати на роботі, не видзвонити, бо редакційні телефони давно відключені, а від злагодженого бойового колективу залишилася бліда тінь. Тому просимо Вас як співзасновників газети відповісти на наші запитання:

– Чи збираєтеся Ви далі випускати в Криму українську газету, чи Ваша нинішня поведінка вже визначена курсом діючої влади на повну здачу українських інтересів і остаточну русифікацію Криму і його інформаційного простору? Чи буде продовжена передплата "Кримської світлиці" на друге півріччя 2010 року і на 2011 рік?

– Чи збираєтеся Ви повернути "Кримській світлиці" її попередній, звичний для нас формат, зміст і періодичність і взагалі готувати до випуску та друкувати кримську газету у Сімферополі, як це було до 2010 року і, наскільки нам відомо, коштувало у декілька разів дешевше?

– Чи дочекаються передплатники "Кримської світлиці" повернення своїх втрачених коштів або хоча б вибачень від видавця та співзасновників газети?

– Чи збираєтеся Ви відновити у Сімферополі третього законного співзасновника "Кримської світлиці" – її трудовий колектив і повернути на посаду головного редактора В. Качулу, за якого газета набула такої якості, форми і змісту, що цілком влаштовували нас? Яка доля чекає головного редактора, заслуженого журналіста України, котрий до сьогодні залишається безробітним, бо суд про його поновлення на роботі безпідставно затягується і вже вчетверте переноситься?

– Як Ви тепер оцінюєте мотиви звільнення В.Качули, коли, за останньою інформацією, прокуратурою Залізничного району м. Сімферополя після подвійної (!) перевірки відмовлено у порушенні проти нього кримінальної справи, чого домагався своєю заявою в прокуратуру директор ДП "Газетно-журнальне видавництво Міністерства культури і туризму України" В.Сатаренко? Як Ви після цих наклепницьких дій п.Сатаренка збираєтеся співпрацювати з ним далі? Нам газета, яка робитиметься руками таких людей, не потрібна, бо вона ніколи не буде "Світлицею"...

Просимо у визначений законом термін відверто і конкретно відповісти на наш лист за адресою: 95017, АР Крим, м.Сімферополь, вул.Комсомольська, 38, кв. 1, Королю В.М. Нагадаємо, що ми, українці Криму, фактично є в автономії меншиною, і як добросовісні платники податків, з чиїх коштів підтримуються інші національні меншини, мали б розраховувати на державну фінансову допомогу для нашої газети. Але у випадку, якщо у Вас немає більше можливостей, ресурсів чи бажання випускати "Кримську світлицю", просимо чесно про це повідомити і вийти зі складу її співзасновників. Тоді українська громада Криму та читачі "Кримської світлиці" з інших регіонів України хоча б марно не сподіватимуться на владу, у якої вічно не доходять руки до наших гуманітарних проблем.

14. 06. 2010 р. м. Сімферополь

Сімферопольці – читачі "Кримської світлиці":
Володимир Максимович КОРОЛЬ
Микола Йосипович МОСКАЛЕНКО
Василь Леонтійович ОВЧАРУК
Іван Лук'янович ЛАВТАР
Владислав Григорович ХМЕЛОВСЬКИЙ
Петро Васильович СМОЛЯНІНОВ
Майя Олексіївна ГОРОВА
Володимир Іванович ГОРОВИЙ
Марія Гаврилівна ХОРОЛЬСЬКА
Борис Трохимович ГНАТЮК
Микола Олександрович КЛИМЕНКО
Надія Федосіївна ЗАДИРІЄНКО
Ніна Петрівна МЕЛЬНИЧУК.

Це звернення також підтримали читачі "Кримської світлиці" з Ялти: З.Я.Бойко, Л.І.Дементьєва, І.М.Градицька, В.А.Хомик, В.В.Навроцький, О.О.Розсоха, С.М.Регрут, Г.В.Гуленко, В.А.Овсейчук, Г.Г.Литвин, С.П.Лужний, В.М.Яворський, С.Ф.Лесик, І.Л.Лесик, С.І.Мирун, Р.Гумбатов, М.Н.Вовк, Ж.М.Кришталь, М.П.Мисяк, М.Ф.Кравченко, А.Кравченко – всього близько 50 осіб.

* * *

Закликаємо українців Криму і всієї держави, колишніх і майбутніх читачів "Кримської світлиці", кому не байдужа її доля, приєднатися до нашого звернення і, додавши свої підписи, відправляти його за адресами:

01601, м. Київ, вул. Івана Франка, 19, Міністру культури і туризму України Кулиняку Михайлу Андрійовичу. Тел. приймальні: (044) 226-26-45.

01001, м. Київ, вул. Хрещатик, 10-б, Голові Всеукраїнського товариства "Просвіта" ім.Тараса Шевченка Мовчану Павлу Михайловичу. Тел. приймальні: (044) 278-24-63.

Ваші координати (контактні телефони, адреси) для створення осередків відродження, поширення і популяризації "Кримської світлиці" повідомляйте по тел.: (096)58-75-622, (0652)57-44-59, Король Володимир Максимович, або залишайте у Книзі відгуків "Кримської світлиці" в Інтернеті (http://svitlytsia.crimea.ua).

ВІРИТИ В МАЙБУТНЄ НАШОГО НАРОДУ

Я також закликаю українські засоби масової інформації об'єктивно висвітлювати правдиву інформацію про актуальні теми та не піддаватися ніякому тиску, бо Ви, як четверта гілка влади, є запорукою демократичного розвитку в Україні.

Я щиро дякую ректору "Львівської політехніки" пану Юрію Бобалу та директору Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою, пані Ірині Ключковській за організацію цього конгресу у співпраці з СКУ, а також сподіваюсь на розширення нашого співробітництва з "Львівською політехнікою" та з іншими зацікавленими в такій діяльності інституціями.

На кінець хочу ще спеціально звернутись до всіх, хто почав відчужуватися від важливих для України та українства тем через постійні негативні та пригноблюючі новини. Хочу Вам сказати, що таке збайдужіння – тільки на руку ворогам і противникам України. Тому я закликаю всіх українців вірити в майбутнє свого народу та активно відстоювати свої людські і національні права.

Я вірю, що Україна, яка за наших часів уже перейшла два важливі історичні етапи, а саме: відновлення своєї незалежності 1991 р. та Помаранчеву революцію, яка дала впевненість і віру народу в свої сили, ще перейде і третій етап – синьо-жовте відродження, що зукраїнізує Україну. І сьогоднішні події прискорять цей третій етап.

Не забуваймо, що український народ подолав триста років російського панування, а серед них понад сімдесят років тяжкого російсько-комуністичного терору, який включав три голодомори (включно з Голодомором 1932–33 рр., в якому загинуло близько 10 мільйонів українців); який включав так званий в нашій літературі період "розстріляного відродження", коли були знищені найкращі діячі науки, культури і мистецтва; який включав час, коли обидві наші історичні Церкви, православна і греко-католицька, були заборонені і примушені, як за часів римського цісаря Нерона, іти в катакомби; який включав час, коли сибірські табори були заповнені найкращими синами і дочками українського народу, які чинили опір спершу нацистським, а відтак російсько-комуністичним окупантам; який включав страхіття Другої Світової Війни, коли загинуло близько 7.5 мільйонів українців; який включав безпощадне нищення всяких проявів українського національного духу по Другій Світовій Війні; а вже під час так званої "перестройки" – Чорнобильську трагедію, коли радянський режим віддав перевагу параду 1-го травня над людським життям та охороною молоді та дітей.

Якщо з Божим провидінням український народ подолав такі страшні випробування в XX столітті, ми повинні вірити, що український народ подолає і теперішні кризи в Україні, для чого він мусить об'єднатися навколо національної ідеї – ідеї української державності.

Очевидно, що це не станеться в наступних днях. Однак, це станеться!

Тому не втрачаймо надії, а й далі вкладаймо свої зусилля, щоб розбудувати Україну для добра українського народу в Україні та для української спільноти в діаспорі, а також у 75-ту річницю від дня народження відомого українського поета Василя Симоненка пам'ятаймо його невмирущі слова:

Народ мій є, народ мій завжди буде,
Ніхто не перекреслить мій народ!
Пощезнуть всі перевертні
й приблуди,
і орди завойовників-заброд!

Євген ЧОЛІЙ.
Львів, 23 червня 2010 р.

Закінчення. Початок на 1, 4–5-й стор.

30 червня святкує ювілей Людмила Миколаївна Максимець – особистість, без якої важко уявити становлення Конгресу Українських Націоналістів. Якими дивовижними візерунками плелася її доля, як викристалізовувались українські переконання, які сторінки історії України міцно зафіксувала її пам'ять – про це розмова з ювілеркою.

У 7 років уперше побачила бандерівців

– Людина починається з батьків. Отже, пані Людмило, якого Ви роду-племені?

– Мій батько Микола Квасницький народився в Петербурзі. Його рід, схоже, походить з Житомирщини. Дід закінчив духовну семінарію в Кременці, але пішов на військову службу до Петербурга. Прадід Олександр був протоієреєм в Луцькому соборі. Там, де колись була його могила, нині парк. По материнській лінії батьки також були священики. 1917 року діда демобілізували, він був начальником санітарного потяга на румунському фронті. Пізніше йому вдалося повернутися до Києва. Коли прийшов до влади гетьман Скоропадський, то діда Павла призначили начальником торгового порту в Одесі. Невдовзі уряд упав. Діду вдалося повернутися на Волинь. Але польська влада не давала дідові паспорта. Ще він співав у церковному хорі.

Мама походила з Галичини. Рано осиротіла. Це також була патріотична родина. Діда Андрія переслідували поляки: він роззброював польську поліцію у своєму селі. Дід був у Соколах, якось прийшов додому і каже: "Таню, я вже бачив Україну". Помер у 45 років. Але діти повиростали. Потім за Польщі мамин брат Володимир в тюрмі за націоналізм сидів. Згодом вчителював. А мама завдяки допомозі Андрея Шептицького, фактично на його стипендію, закінчила у Львові вчительську семінарію сестер-василіянок. Поляки її направили працювати у найглухіше село. 1939 року маму перевели у село Доротище Ковельського району, де ми прожили всю війну. І ось тут, ще в ранньому дитинстві, я побачила бандерівців. Ми разом з селянами втікали, коли з'являлася загроза появи німців. Хоча німці в село не навідувалися, бо там існувала своя самооборона: одразу подавалися сигнали, всі тікали до лісу, куди німці не потикалися. Пам'ятаю два жахливих обстріли. Одного разу залізничною колією їхала німецька дрезина і обстрілювала все довкола, а ми з сусідами ховалися під насипом від тих куль. Мені було 7 років... Іншим разом налетіли на село і строчили з літака, то ми через жито втікали. Якось вижили.

Бандерівці запам'ятались мені молодими хорошими хлопцями. Були й мамині учні. Троє з них опинилися потім у Кривому Розі, мама до них їздила в гості. Подарували їй шахтарську лампочку. А ще пам'ятаю, як уже 1944 року на роздоріжжя кадебісти викинули тіла трьох вбитих бандерівців – у нижній білизні, на морозі, з голими ногами. Хіба можна таке забути? Потім кадебісти під маскою бандерівців розстріляли мою вчительку Катю Макарусь, її маленького братика й батька. Через одну хату по сусідству розстріляли ні в чому не повинну багатодітну сім'ю. Одне хлоп'ятко дивом уціліло, заховавшись у якусь щілину. Усе це робили кадебісти для того, аби дискредитувати бандерівців. Ще один факт, які вони були "хороші", ті радянські "визволителі". Уже після війни приїхали із військкомату два якихось офіцери і попросилися до моєї мами в хату ночувати. Вночі прийшли бандерівці, знову ж таки мамині учні. І кажуть: "Пані вчителько, скажіть їм, нехай віддадуть зброю і ми їм нічого не заподіємо". Ті гонорово відмовилися скласти зброю. Тоді ми всі пішли з хати до сусідів. Почалася стрілянина, але швидко все затихло. Потім я побачила, як російські офіцери виносять з хати награбоване та ховають у кущах при дорозі. Отже з юних літ у мене склалося враження, що совєцька влада нам чужа, вона нищить нашу Україну. З віком ця впевненість перейшла у глибоке переконання.

З ВІРОЮ В УКРАЇНУ

ДИВОВИЖНІ ВІЗЕРУНКИ ДОЛІ

Л.МАКСИМЕЦЬ

З батьком зустрілися через 50 років

– Якими були Ваші університети? Чому обрали медицину?

– Перша моя освіта – самонавчання під час війни. Потім мама лишилась однією вчителькою на всю школу, і я пішла одразу до третього класу. Мама дуже хотіла переїхати на рідну Львівщину – до села Сушно Радехівського району. Їй поставили ультиматум – відбудувати школу. Так і зробила: відкрила школу і ми переїхали до села Будище. З тих волинських часів я винесла дитячі спогади про русалок, домовиків, боялася ходити біля жита, з дівчатками разом шукала русалчин перстень в житі. Згодом ми переїхали до Радехова. Пригадую, прийшла до 4 класу, і вчитель питає: "Як твоє прізвище?" Кажу: "Кваснецка". "Ти полька?". "Ні, – відповідаю, – Я – українка". "То ти Квасницька, – пояснив він". Закінчила Радехівську середню школу зі срібною медаллю.

Радехівщина – теж бандерівський край. І знову сумні спогади – привезли якось розстріляних бандерівців. Кілками попідпирали. Жінку з довгими русими косами, з вибитими зубами. І два чоловіки. Згодом з'ясувалося, що це був сільський священик з дружиною. Зараз на тому місці пам'ятник стоїть. Я була восьмикласницею і добре пам'ятаю ту страшну картину.

Особлива історія сталася з моїм батьком. 1942 року його з Ковеля вивезли на примусові роботи до Німеччини. А може, він і сам зголосився, аби бути подалі від совєтів. Працював, потрапив до австрійської зони окупації і зрештою опинився неподалік Мюнхена. Не одружувався. Працював на різних роботах. Влаштувався у монастир сердечних братів. Часто хворів. Писав картини. Грав на гітарі. Ми зустрілися з батьком тільки через 50 років (1987 року). Потім ще знайшли інших родичів у Німеччині. Кілька разів приїздили. 1993 року збиралися вчергове відвідати тата. І раптом телеграма: тато помер о 5 ранку 19 березня. На тому цвинтарі, де упокоївся тато, дуже багато поховано наших земляків.

– Якими досягненнями в житті Ви пишаєтеся?

– Чого я досягла в житті? По-перше, здобула вищу освіту – 1958 року закінчила Львівський медичний інститут. Вчилася добре. Вже тоді розпочалася русифікація Галичини. Багато лекцій почали читати російською. Але у нас були досить свідомі викладачі: читали один семестр російською, інший – українською. Я вперто писала українською всі лекції – це був мій єдиний спосіб протесту. Була у нас старостою групи така собі Валя Галенко, батько її був начальником КДБ у Старому Самборі. Одного разу вона проговорилася: "Ох эти бендеровцы! Один раз моя мать чуть не умерла от испуга, потому что отец пришел в бандеровской форме (не встиг перевдягтися)". Тоді я ще не розуміла, про що вона розповідає.

Отже, після закінчення педіатричного факультету працювала лікарем у селі Новий Витків Радехівського району Львівської области, куди нас з чоловіком Василем Максимцем направили. Це село знамените тим, що там народився і похований видатний співак Олександр Мишуга. Здається, була непоганим лікарем. Люди мене шанували. Потім пішла в аспірантуру до Київського інституту вдосконалення лікарів. Захистила дисертацію з проблем інфекційних захворювань. На той час звання кандидата медичних наук чимало важило. Згодом отримала і звання доцента, бо працювала на педагогічній роботі. В інституті удосконалення на кафедрі мене не залишили, бо я принципово розмовляла українською мовою, а там треба було заняття проводити російською. Пішла на практичну роботу.

Працювала у госпіталі інвалідів війни у Пущі-Водиці начальником медичної служби (завдяки дуже хорошому другові Олексію Григоровичу Синявському, бо важко було на той час дістати роботу в Києві). Чому я його згадую? Він був українцем-патріотом. Коли почалися переслідування шістдесятників, то він прийняв на роботу Миколу Плахотнюка, якого звільнили з роботи перед тим.

Маю двох дітей: сина Ігоря та доньку Галинку, трьох онуків.

Якими були українські шістдесятники

– Хотілося б докладніше почути Ваші спогади про видатних поборників волі України – Василя Симоненка, Аллу Горську, Івана Гончара, з якими зводила Вас доля…

– 1962 рік – це був якийсь новий етап у моєму житті. Я поринула у роботу клубу творчої молоді, відвідувала всі їхні вечори. Близько познайомилася з Аллою Горською, яку 1970 року так жорстоко закатували кадебісти. Брала участь у її похороні. Алла була дуже світлою, прямою людиною, відвертою. Вона пізно прозріла, як неофіт прийшла в українське середовище і пробудилася у ній українська душа, зрину розуміння, що Україну топчуть, нищать її мову, культуру, хочуть все зрівняти і зрусифікувати. Вона дуже багато їздила по всій Україні. Якось разом з Надійкою Світличною приїхали до нас на Львівщину в село Бишів на колядки-щедрівки. Особливо їй подобалися повстанські пісні ("Лента за лентою патрони подавай") та стрілецькі. Одного разу Алла завітала разом з колядниками до моєї родини, а потім запросила до себе в гості. Бідно вони жили, та чай для нас знайшовся. І останнє, що пам'ятаю, – прощання з нею у її майстерні на вулиці Філатова, куди навіть її труну не заносили...

Страшна звістка, що Аллу вбито, застала нас зненацька. За відомою мені версією, вона мала поїхати до тестя у Васильків і одразу повернутися. Цього не сталося, і її чоловік Віктор стривожився. До того вона часто отримувала записки з погрозами. Поїхали на її пошуки Надія Світлична з Євгеном Сверстюком. Хата була зачинена, тож вони домоглися, щоб міліція відкрила. Ніяких слідів. Коли Надійка та Євген мали йти з хати, Надійка згадала, що у хаті має бути підвал. Отам і знайшли закатовану Аллу. Запускали чутки, буцімто тесть її вбив. Проте ця версія не витримувала критики. На похороні Віктор мені зізнався, що упевнений: його батька кинули під поїзд горілиць. Бо він не міг убити Аллу. І сказав, що батька знайшли в тому єдиному синовому подарунку – гуцульських шкарпетках, без взуття. Аллу вбили багатьма ударами молотка. Під час паталогоанатомічного дослідження тіла вбитої лікарня була нашпигована кадебістами. Лікарі боялися бодай слово мовити. Труну так і не відкрили. Поховали Аллочку на Берківцях. Близько 200 осіб приїхали провести її в останню путь. І кадебістів – маса. За кожен проголошений виступ пе-

Людмила МАКСИМЕЦЬ, Слава СТЕЦЬКО і Ярослав УЛЬГУРСЬКИЙ

реслідували. На могилі стоїть хрест роботи її учня Володимира Прядка.

...Я мрію написати спогади про багатьох світочів українського духу, з якими близько звела доля.

У Києві я повністю поринула у громадську діяльність. Багато чого пам'ятаю. Бачила похорони Максима Рильського. Ми, шістдесятники, члени Клубу творчої молоді, стояли на почесній варті біля його труни... У тім клубі я й познайомилася з Аллою Горською, з Віктором Борецьким, родиною Михайла Романишина. Донині приятелюю з художницею Ларисою Івановою. Усіх їх у ті тяжкі роки переслідували, позбавляли роботи.

Наприкінці 80-х ми з ініціативи Любомира Пирога утворили Українське лікарське товариство. З ним ми знайомі також з 60-х років, коли разом слухали виступи Василя Симоненка, тоді ще молодого Івана Драча. Пригадую особливо гарний вечір поезії за участи Василя Симоненка. Я одразу запам'ятала чимало його віршів, настільки вони були органічні й прості: "Похорон кукурудзяного качана, що згнив на заготпункті", "Народе мій", "Злодій". Василь вразив щирістю, відвертістю та безстрашністю. На той час говорити такі речі ніхто не насмілювався, це було небезпечно: "Прокляття вам, плюгаві лицедії, в яких би ви не шлялися чинах, ви убиваєте людські надії, так, як убили качана".

На моє щастя, була знайома ще з однією видатною українською особистістю – Іваном Макаровичем Гончарем. З ним спілкувалася до останніх його днів. Познайомив нас світлої пам'яти лікар Микола Кошель, котрий працював в Інституті інфекційних хвороб разом з моїм чоловіком. Це було відкриття України у Києві. Коли потрапила до світлиці Гончара, було таке захоплення, що потім усіх друзів і знайомих приводила туди. Цілі делегації лікарів з-за кордону водила вже у дев'яності. Він сам жив у малесенькій келії-кімнаті, а всю велику площу віддав під музей. Ми намагалися принести йому все, що можна було дістати, навіть книжки Івана Лепкого. І коли кадебісти забороняли ходити до Гончара, я як лікар брала фонендоскоп і все одно йшла. У Феофанію він лягати на лікування не хотів, бо знав, що там доведуть справу до кінця. По секрету мені розповідав, що займається йогою.

95-річна мама теж вступила до КУНу

– Звернімось до того періоду у Вашому житті, що пов'язаний зі Славою Стецько…

– Під час мого першого приїзду до Мюнхена дядько моєї знайомої Марти Перейми журналіст Василь Штелень познайомив мене з пані Славою. Вона раділа зустрічі з представницею України. Розпитувала про все і запросила приходити на Цепелінштрассе. А через кілька років помер пан Василь, і його поховали неподалік від Ярослава Стецька.

Згодом у Києві, якось завітавши на Ярославів вал до своєї приятельки Лесі Кухаренко, я застала там Славу Стецько і цілий штаб націоналістів. Вона мені запропонувала завідувати канцелярією в її офісі. Я, звісно ж, погодилася. Допомагала, скільки могла. Доти я перебувала в Народному Русі України. А тільки но дізналася про створення Конгресу Українських Націоналістів – одразу стала одним із членів-засновників партії. Там опинилася частина моїх родичів та сусідів і навіть моя мама до останнього дня своїх 95 років була членкинею КУН.

З приємністю згадую нашу поїздку до Батурина на одну з дат трагедії. Дорогою ми разом співали, бо пані Слава дуже любила українські народні пісні, стрілецькі, бандерівські.

Коли пані Слава проводила наради, ми старалися нізащо не запізнюватися. Як керівник вона була надзвичайно талановитою, інтелігентною, стриманою, з великим почуттям гумору. Починала з приємних новин. Цікавилася життям підлеглих. Потім кожен доповідав про зроблене і плани. Негативи висловлювала пізніше. Завершувала теж обов'язково позитивом. Усі виходили з чистою душею і бажанням працювати ще краще, бо не можна було засмучувати цю людину, яка працювала з ранку до ночі. Ми намагалися максимально полегшити їй роботу. Якщо приходили відвідувачі з села зі своїми проблемами – вона всіх приймала, вислуховувала, робила все, щоб допомогти. Її знаходили скрізь, навіть у лікарні Феофанії. Вона не сиділа без діла. Бувало, просила мене вислати свою депутатську зарплату тій чи іншій людині... Зараз таких народних депутатів – днем з вогнем пошукати. І я, і пані Слава ходили до греко-католицької церкви на Аскольдовій могилі.

– Дозвольте сердечно привітати Вас, пані Людмило, з ювілеєм. Зичимо здоров'я, удачі, сил і натхнення. Щоби невдовзі з'явилися мемуари про те, як Вам довелося в житті бути однодумцем воістину Великих Українців.

Розмову вела
Ольга ДУБОВИК

А МОВА ЯК МОРЕ...

ЧИ КОМФОРТНО УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ В УКРАЇНІ?

Наше суспільство час від часу збурюють хвилі мовних проблем. Та чи до них сьогодні пересічним українцям, коли на порозі криза, економічні негаразди, відсутність роботи тощо? І чи загрожує українській мові занепад із перспективою зникнення найближчими десятиліттями?

Світова громадськість, зокрема така поважна організація, як ЮНЕСКО, спрямовує свої зусилля на підтримку мовного та культурного різноманіття, а також на збереження багатомовности. Така увага до мовного питання стає зрозумілою, якщо поглянемо на статистичні дослідження фахівців цієї організації. Вони зазначають, що кожного тижня у світі зникає одна мова. Разом з нею іде в небуття і народ – носій цієї мови. А отже, через 25 років від нині існуючих 6809 "живих" мов може залишитись тільки десята частина.

Катерина СКОРИК,
17 років.
Інформаційно-творче агентство "Юн-прес"

Чому ж, маючи таке мовне різноманіття, населення Землі говорить лише небагатьма мовами? Носії рідкісних, ізольованих мов, як стверджують фахівці, перебувають під величезним тиском інших, більш поширених по всій планеті мов. У першу чергу – англійської, французької, іспанської, португальської. Це одна з причин, чому деякі мови зникать. Іншою, не менш значущою причиною, є те, що люди самі добровільно перестають говорити рідною мовою. Пояснюють вони це тим, що їхня мова не має майбутнього, і що їхні діти не зможуть отримати освіту, говорячи мовою своєї нації. Що ж, подібні аргументи заслуговують на увагу. Але варто пам'ятати, що рідна мова – це мова роду, його основа, яка береже тисячолітній досвід пращурів, щоб передати його своїм нащадкам.

Згідно з даними Всеукраїнського перепису, рідною мовою володіє лише 50% українців.

В останні роки часто звучить заклик до єдиної мови у світі. Та зважте на те, що кожна мова несе в собі унікальний історичний і культурний досвід певного народу. Мова – це живий організм, тісно пов'язаний із самобутньою культурою, історичною пам'яттю, національними традиціями людей. Якщо зникне мова, чи будуть її носії цікаві іншим націям і народам, чи будуть інші сприймати їх як рівню собі, а не навпаки – цуратися "безбатченків", осіб без роду і племені, втративших особисту вартість, індивідуальність і, врешті, – свій етнічний імунітет. Тому, на моє переконання, альтернативою єдиній мові, ключем до взаєморозуміння та взаємоповаги може стати вивчення іноземних мов, але за умови дбайливого ставлення до своїх етнічних мов.

Сьогодні в незалежній Україні питання суспільного функціонування української мови, на жаль, залишається актуальним. Держава мала б узяти на себе відповідальність за врегулювання мовної ситуації в інтересах українців. Конституція України дала чітку орієнтацію суспільству у вирішенні мовних проблем і зазначила, що саме "держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови у всіх сферах суспільного життя на всій території України" (ст.10). Звичайно, за роки Незалежности відбулося чимало позитивних змін: з'явилися україномовні періодичні видання; вивіски на установах, культурних закладах, магазинах, здебільшого українські; навчання в школах, вишах – україномовне; телепередачі транслюються українською. Це лише зовнішні атрибути. Насправді ж українській мові ніяк не вдається "запанувати" у всій своїй красі на рідній землі. Згідно з даними Всеукраїнського перепису, рідною мовою володіє лише 50% українців.

Мовне питання час від часу набуває гостроти, роздмухується різними політичними силами. То тут, то там лунають виклики щодо надання російській мові статусу другої державної в Україні. Більшість із них – на підставі неврегульованости цього питання, переслідуючи власні політичні цілі та вузькопартійні інтереси. Заради задоволення власних амбіцій або щоб здобути прихильність електорату чиновники ладні надати статус державної мови мові іншої держави. Вони відверто демонструють зневагу до закону про державність української мови. На трибуні Верховної Ради, мітингах, офіційних заходах політики виголошують гасла українською мовою (далекою від літературних норм), а в колі друзів, на світських раутах, тусівках говорять здебільшого російською. Спостерігаючи таке, можна впевнено сказати, що на високопосадовців роль захисників рідної мови покладати не варто. Впевнена, що потрібна тверда, послідовна позиція в мовному питанні кожного громадянина України. Навіть якщо всі закони, конституційні норми стосовно мови почнуть діяти, без нашого добровільного, виваженого бажання вивчати українську мову, говорити нею суттєвих змін не відбудеться. Проблема великою мірою криється в самих українцях. На жаль, все частіше доводиться спостерігати, як громадяни відкрито зневажають свій народ, свою історію, свою культуру і, врешті-решт, самих себе як представників української нації. Погляньмо навколо: студентська і міська молодь у більшості своїй спілкується переважно російською мовою, яку знає дуже посередньо. Досить низький відсоток становлять україномовні періодичні видання, художні твори, які читають наші громадяни. Небагато знайдеться охочих вивчати українську мову на курсах, якщо це потрібно для самовдосконалення і не пов'язано з кар'єрою або вступом до навчальних закладів. Щоправда, і таких безплатних державних курсів майже немає. Іде свідоме, поступове витіснення рідної мови з багатьох сфер публічного спілкування. Доводилося чути і таку думку, як непридатність української мови для наукової роботи. А як нещадно псує, компрометує рідну мову так званий суржик! Цей нищівний ворог спотворює красу, унікальність і неповторність української мови. Він зменшує її конкурентоздатність в публічному і приватному мовленні. Тож всім, кому небайдужа доля рідної мови, варто звернути увагу на вдосконалення своєї мовної культури. А особливо тим, хто має стати носіями зразкової української мови: урядовцям усіх рангів, державним діячам, працівникам радіо й телебачення, вчителям, викладачам, акторам, дикторам.

Прийшов час усвідомити, що ми є представниками прекрасної української нації, великого роду-племені, носіями унікальної мови. Чи багато українців знає, що українська мова є найбільш інформативною мовою світу? Тобто: найменшою кількістю знаків вона передає найбільшу кількість інформації. Вчені-лінгвісти довели, що українська мова значно давніша за російську, бо містить удвічі більше, порівняно з російською мовою, однокореневих слів зі словами давньоарійського санскриту. Варто згадати і те, що на Міжнародному мовному конкурсі у Парижі серед багатьох мов світу українська мова, як наймилозвучніша, зайняла третє місце після французької та італійської мов.

Нація не має шансів на успіх, якщо вона не об'єднана. Одним з головних чинників єдности нації є мова. І хоча сьогодні бути українцем в Україні в багатьох випадках дискомфортно і нелегко, все ж потрібно рухатися вперед, самим брати на себе відповідальність за збереження рідної мови – мови предків, мови рідної землі. "Коли зникає народна мова, – народу нема більше!.. Поки жива мова народна в устах народу, до того часу живий і народ" (Костянтин Ушинський).

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення № 1036
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9